

Fred Pedralbes

Els noruecs A-ha presenten els seus grans èxits al Festival Jardins de Pedralbes

Morten Harket, cantant d'A-ha, al Festival Jardins de Pedralbes 2022 | F. Carlota Figueras

A la meitat de la dècada dels 80, els països escandinaus van originar tota una generació de grups de música pop que van ocupar les llistes d'èxit europees, i fins i tot les nordamericanes. Tots ells van renunciar a les seves llengües maternes per abraçar l'anglès a la recerca de l'èxit comercial. I a fe de Déu que ho van fer. El fenomen dels suecs **ABBA** va possibilitar l'existència d'artistes com **Roxette**, **Ace of Base**, **Aqua** o els que venen al cas: **A-ha**. D'origen noruec, el trio format pel cantant **Morten Harket**, el guitarrista **Paul Waaktaar-Savoy** i el teclista **Magne Furuholmen** va irrompre el 1985 amb un disc de debut, *Hunting High and Low* (Warner), que va trencar tots els rècords de vendes, i els va assegurar un lloc en el cel dels *one hit wonder* amb "Take On Me"; una cançó coneguda i reconeguda a mig món, i amb un videoclip icònic que ha estat un dels primers a superar els mil milions de visualitzacions a YouTube.

Però seria injust reduir la carrera d'**A-ha** a l'èxit d'una sola cançó. Al llarg de la seva existència -interrompuda en diverses ocasions-, han aconseguit vendre més de 55 milions de discos, i algunes de les seves cançons han esdevingut populars. Amb aquest currículum, **A-ha** es va plantar al Festival Jardins de Pedralbes per presentar en directe un recull dels seus temes més reconeguts, a manca d'un disc amb cançons noves per defensar.

A-ha va mostrar a l'escenari barceloní el seu pop elegant i bon gust per les melodies treballades. La banda, reforçada per baixista, bateria i un segon teclista, va mostrar-se molt competent, amb un so endurit a estones per la guitarra de **Waaktaar**, autor de bona part del repertori del grup. "Sycamore Leaves", una cançó del seu quart disc *East of the Sun, West of the Moon* (Warner, 1990), va donar el tret de sortida d'un concert que si es pot definir d'alguna manera és fred com

el gel que a l'hivern cobreix els llacs noruecs. No recordo cap moment en què els tres músics tinguessin un sol gest de complicitat, ni tan sols una mirada. **Harket** es va mostrar vocalment precís, a la vegada que hieràtic i amb una empatia sota mínims. Més enllà de defensar el repertori de la banda, la seva contribució més notable a l'espectacle va ser donar la mà a tots aquells espectadors que li ho demanessin.

A-ha als Jardins de Pedralbes Foto: Carlota Figueras

La pandèmia els ha donat temps per estrenar un documental, *A-ha: The Movie* (Thomas Robsahm i Aslaug Holm, 2021); i per enregistrar una nova pel·lícula i disc, *True North*, que van anunciar que estrenarien aquesta tardor, i del qual van avançar dues cançons: "Forest for the Trees" i "You Have What It Takes".

L'espectacle va gaudir d'un *crescendo* calculadíssim, ja que el grup va voler deixar els plats forts pel final. Així, el concert va acabar amb algunes de les cançons del recordat debut de l'any 1985 com "I Dream Myself Alive", "Here I Stand and Face the Rain" i una celebradíssima "Hunting High and Low". I com a cirereta final, "The Living Daylights", cançó que el 1987 va formar part de la banda sonora de la pel·lícula homònima de James Bond, i que té l'honor de ser -**Shirley Bassey** a banda- una de les millors cançons compostes al servei de l'agent 007.

Però això no podia acabar així. Els bisos van arrancar amb dues cançons més dels seus inicis: "The Sun Always Shines on T.V." i "I've Been Losing You"; i van culminar, és clar, amb "Take On Me". La bogeria es va estendre entre el públic que omplia les grades dels Jardins de Pedralbes fins que el grup va abandonar l'escenari mentre, no cal dir-ho, **Morten Harket** seguia donant la mà.